

Slovo Života – pro život

Rok sv. Pavla – apoštola národů.

Heslo: Svatý Pavle, mečem statý, ať každý z nás chce být svatý!

17. srpna 2008 – 20. neděle v mezidobí

Texty: Iz 56,1-7 / Řím 11,13 – 32 / Mt 15,21 – 28

Slova svatého evangelia podle Matouše:

Ježíš odešel z Genezareta a odebral se do tyrského a sidónského kraje. A tu z toho kraje vyšla jedna kananejská žena a křičela: „Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův! Moje dcera je krutě posedlá.“ Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili ho: „Pošli ji pryč, vždyť za námi křičí.“ Odpověděl: „Jsem poslán jen k ztraceným ovcím domu izraelského.“ Ona mezitím přišla, klaněla se mu a prosila: „Pane, pomoz mi!“ On jí však odpověděl: „Není správné vzít chléb dětem a hodit ho psíkům.“ Ona řekla: „Ovšem, Pane, jenže i psíci se živí kousky, které padají se stolu jejich pánů.“ Nato jí řekl Ježíš: „Ženo, jak veliká je tvá víra! Staň se, jak si přeješ.“ A od té chvíle byla její dcera zdravá.

Četli jsme Slovo Boží

Myšlenky z Božího Slova:

1.čtení – Dám jim radost ve svém domě modlitby.- *Radost v domě modlitby, radost v kostele, při bohoslužbě i mimo ni. Tento příslib je pro mě podnětem, abych hledal „důvody“, proč mohu mít radost v Božím domě (a ne smutek!). A hledat nejen důvody, ale i cesty k dosažení tohoto štěstí.*

Žalm – Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekterý národ!

2.čtení – Boží dary a povolání jsou neodvolatelné – *toto tvrzení mě má ujistit, že Bůh mi zůstává absolutně věrný, i přes to, jak „zakopávám“ či zneužívám jeho hřivny. A za to mohu děkovat.*

Evangelium - Ženo, jak veliká je tvá víra! Staň se, jak si přeješ - *Ta Kananejka... - ta nám dala pořádnou lekci živé víry! Proto stojí zato se zamyslet nad hloubkou této její víry.*

Učící se církev: Bohoslužba Slova II. a) vyznání víry b) přímlyvy

Bohoslužba Slova II

Čtení, evangelium a kázání nám zprostředkovaly Boží slovo, na které odpovídáme vyznáním víry a modlitbou věřících čili přímlyvami.

Vyznání víry - Krédo

je tedy naší první odpovědí na Boží slovo, a to zcela pochopitelnou. Jestliže Boží slovo má v nás zažehnout víru v Boží moc, slitování a dobrotivost, pak nejlepším důkazem, že jsme si Boží slovo osvojili, je projev naší víry, kterým nejen vyjadřujeme souhlas s učením církve, nýbrž veřejným vyznáním ji upevňujeme v sobě i v křesťanské obci.

O nedělích a svátcích zpíváme delší text vyznání víry, tzv. nicejsko-cařihradské (protože obsahuje víru, stanovenou na sněmech v Niceji 325 a Cařihradě 381). Toto vyznání se rozšířilo zejména na Východě a přešlo tam začátkem 6. stol. do mešní liturgie. Do římské mše přišlo poměrně pozdě až za papeže Benedikta VII. pod vlivem císaře Jindřicha II. (1014). Z ekumenických důvodů je jeho výskyt v římském obřadu důležitý, dokazuje shodnost víry mezi Východem a Západem (až na dodatek Filioque). Původ tohoto vyznání sahá do Jeruzaléma, kde se ho v jednoduché formě užívalo jako křestního vyznání. Na Západě se při křtu užívalo kratšího textu, tzv. Apoštolského vyznání víry, kterého můžeme ve mši použít, pokud se Věřím jen recituje.

Abychom tomu delšímu vyznání rozuměli, je třeba si uvědomit, že je zrcadlem vývoje církve, jak svou víru za různých okolností a v různých dobách vyjadřovala. V prvokřesťanské prostotě má vyznání biblickou osnovu: „je jeden Bůh, jeden Pán, jeden Duch, jedna církev, jeden křest“ (Ef 4,4-6). Podle potřeby byla tato věta rozšířena dodatky, tak např. proti bludům Áriovým, který popíral božství Kristovo, bylo řečeno: „Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha... jedné podstaty s Otcem“, proti těm, kteří popírali božství Ducha svatého, věří církev, že Duch sv. je „Pán a dárce života, který z Otce i Syna vychází a s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován“. Tyto a jiné dodatky k původnímu prostému vyznání nás učí, že víra není nic hotového, o co by nemusel být sváděn zápas v každé době.

A to je první důvod, proč na závěr bohoslužby slova vyznáváme svou víru: hlásíme se k dědictví křesťanských pravd předchozích generací, které jsou obsaženy v úsečných a úctyhodných formulacích, ale současně prosíme, abychom svou víru uměli nově formulovat v tomto světě stále více se křesťanství odcizujícím.

„Pane, věřím, ale pomoz mé nevěře!“ (Mk 9,24).

Druhý důvod, proč vyznáváme při nedělní mši svou víru, je obnova křesťanských závazků.

Byli jsme pokřtěni většinou jako nemluvňata ne na víru svou, ale na víru kmotřů, rodičů a celé církve. Zpěvem starobylého křesťanského vyznání si uvědomujeme svůj křest a obnovujeme křesťanskou milost, když se hlásíme k víře, která nás ospravedlňuje a odřikáme se zla, které nás odděluje od Krista. Současně si uvědomujeme, že křest a eucharistie mají něco společného: křtem se začíná a eucharistií dovršuje naše přivtělení ke Kristu, obě jsou spolu s biřmováním iniciačními svátostmi.

Třetím důvodem k vyznání víry je starost o osud naší obce věřících a o osud víry ve světě. Kde se vyznává víra, tam se skládá slib v této víře stát svými slovy a skutky a padá rozhodnutí víru šířit ve svém blízkém i vzdálenějším okolí. Ve světě, kde každá kladná hodnota se rozložila, přiznáním, že věříme v jednoho Boha, Stvořitele všech věcí a v jeho Syna, Ježíše Krista, Vykupitele ze všech béd, i v životodárného jejich Ducha ukazujeme, že život má smysl, že existuje řád, že je možné se vymanit ze zla a přemoci smrt. Voláním „věřím“ se stavíme do jedné řady nesčíslných svědků víry, kteří pro víru dovedli pracovat a přinést každou myslitelnou oběť. To nám dodává odvahu být Kristovými svědky v nepřátelském okolí a sílu šířit v něm evangelium.

Konečně vyznáním víry v jednoho Boha, jednoho Vykupitele a v jednoho Ducha, v jedny svátosti a církve toužíme po jednotě všech křesťanů a křesťanských církví.

Modlitba věřících přímluvy

je druhá odpověď shromáždění obce na hláсанé Boží slovo. V přímluvách se projevuje odhodlání, ke kterému nás už vybízelo vyznání víry, pro svět něco konkrétního udělat. A nejen pro svět. Víra není jen věcí nás samých, nýbrž především milosti Boží. A tu potřebujeme my i lidé na celém světě k důstojnému lidskému i křesťanskému životu. Proto je třeba pozvednout se k modlitbě za potřeby všech lidí, naši obec nevyjímajíc. Že se přímluvy týkají ne soukromých, ale obecných záležitostí, nazývaly se „obecnou“ modlitbou, jíž se zakončovalo shromáždění věřících, i když nenásledovala eucharistická oběť. Nazývaly se také „modlitbou věřících“, protože byly první modlitbou věřících po propuštění katechumenů (nepokřtěných) ze mše. Přímluvy vymizely z římské liturgie někdy v 5. stol. a byly šťastně znovu zavedeny II. vatikánským koncilem. Povinné jsou o nedělích a slavnostech a je třeba respektovat tyto obecné potřeby a modlit se:

1. za potřeby církve,
2. za státníky a spásu světa,
3. za ty, které tíží jakékoliv nesnáze,
4. za místní církevní obec.

Kněz přímluvy uvádí a zakončuje, úmysly přednáší jáhen nebo lektor a lid odpovídá mlčením, aklamací.

Jaká bude za chvíli naše odpověď na Boží slovo? S jakým úmyslem vyznáme svou víru? S prosbou o jistotu, s vědomím, že obnovuji svůj křest, starám se o upevnění víry u nás a ve světě, s touhou po sjednocení křesťanů? A jak budu proniknut důležitostí své prosby za spásu a blaho jednotlivců a celých národů na zemi?

Pokusme se dnes pravdivě vyznat svou víru a pravdivě prosit!